

fens Lærv sikkert derved, at vi som første Prioritetshavere fikkes os Pantet. Jeg vil ikke ønske, at det skulde komme til den Eventualitet, som Mindretallet antyder, at Statskassen skulde overtage Driften, og der er muligvis ogsaa andre Veie, ad hvilke Fællessufferkogieriet, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at det blev udlagt til første Prioritetshaver, kunde anvendes efter sit Formaal, uden at det just skulde ske ved Statsdrift. Vi have derfor tilladt os i vor Betænkning at udtale som en selvfølgelig Sag, at i det Tilfælde vilde Bevillingsmyndighedens Samtykke være at erhverve til videre Disposition over Pantet.

Jeg skal forbigaa flere enkelte Bemærkninger, der kunde være at gjøre, og gaa over til det næste Afsnit af det saglige Moment i denne Sag. Dette angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt den nuværende Tilstand paa St. Croix, navnlig som en Følge af Begivenhederne i Begyndelsen af Oktober, er en saadan, at vi have en moralsk Forpligtelse eller den fornødne Ojfordring til at gaa ind paa at bevilge den Understøttelse, Finantsministeren forlanger i Lovforslagets § 2. Nu kan jeg ikke negte, at, naar det første ærede Mindretal skriver, at der paa Den hersker en slet Tilstand, at den er til Dels ruineret, og at Arbejderne vilde være ligesaa ilde stedte med uden Loven, da forekommer det mig, at, hvis dette er Tilfældet, kan Konklusionen ikke vel blive denne: Derfor vilde vi Intet bevilge; thi det passer ikke sammen. Er Tilstanden slet, er Den til Dels ruineret, ere Arbejderne ilde stedte, saa forekommer det mig, at Konklusionen logisk maa blive: Derfor maa vi nødvendigvis bevilge (Afbrydelse af Holstein), ja, det kommer kun af, at vi tænke noget forskjellig; det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds og jeg tænke i noget forskjellig Retninger. Da imidlertid jeg og mine Kolleger ikke have kunnet gaa ind paa denne Logik, har det været vor Opgave at undersøge, saa vidt muligt, om Tilstanden paa Den er af en saadan Væbskaffen, at den kræver de Foranstaltninger fra Statens Side, som Finantsministeren foreslaar. Heri ere vi, som det fremgaar af Betænkningen, komne til et andet Resultat end Finantsministeren. Man er tilbøjelig til at holde St. Croix i det Fjerne, saaledes at man kun ligesom ved Fantasiens Hjælp kan forestille sig denne D og dens Forhold. Derved kan man lettere sætte Følelsen i Bevægelse til Fordel for Forslag, som en rolig, lidenskabsløs Betragtning af Forholdene ikke kan billige. Jeg tror, vi ere fuldt berettigede til at drage hele dette Forhold nærmere, og navnlig da der fra anden Side gives Anvisning paa, hvad vi vilde gjøre, hvis der var Tale om Forhold her hjemme, hvor vi ligesom drage dette Forhold her hjem til os og tænke os f. Ex., at St. Croix var Møen (S. Rjør: Hvorfor ikke Bogø?) Den er for lille; men siden det ærede

Medlem taler om Bogø, skal jeg sige ham, at Befolkningen paa Bogø er forholdsvis lige saa stor som paa St. Croix, saa har det ærede Medlem et Sammenligningspunkt. Naar vi da tage den østlige Del af Møen og lode den udyrket og saa havde $\frac{2}{3}$ af den — altsaa et Areal omtrent som Samsø — fordelte blandt 80 Plantere, og her af igjen et Stykke som Amager, $1\frac{1}{2}$ □ Mil, var dyrket med Sukker, og vi da fordelte 40 Proprietærer paa denne Strækning, af hvilke $\frac{1}{3}$ kunde nyde godt af Fællesskogieriet, medens de andre $\frac{2}{3}$ havde deres egne Sukkermøller til Raadighed — hvis vi tænkte os dette, havde vi et Billede, der ligger os nærmere. Nu vilde vi se bort fra, at de tale et andet Sprog, thi det kunde jo godt være dansk, vi vilde se bort fra, at det er Folk, som høre hjemme og have deres rette underfaatlige Forhold i andre Lande, at Arbejderbefolkningen ikke hører til vor Race — vi vilde tænke os det rent hjemligt, altsaa saa velvillig som muligt — at hvad vi vilde gjøre herhjemme, det vilde vi ogsaa gjøre der. Se vi da paa denne lille Plet, der er velsignet med en stor Mængde Regjering, hvilket jeg ikke nærmere skal komme ind paa, da maa vi overveie, hvad ogsaa det ærede Medlem (H. Nielsen) omtalte: Hvad er der gjort for at holde denne lille Plet dyrket? Vi havde ønsket fra vor Side ikke blot finantsielle Tal i deres store Almindelighed, men vi havde ønsket en nøagtigere Fortegnelse end de allerede indkomne Oplysninger, og vi have søgt nyere Oplysninger, som jeg vil tilstaa, at det ikke alene er Regjeringens Skyld, at vi ikke have faaet. Vi have søgt disse Oplysninger for at faae at se, hvad Statskassen har offret paa enhver af disse Giendomme i de sidste 30 Aar. Det er nemlig gaaet saaledes til med en stor Del af Bølsøene, der ere gaaede som Understøttelse til Vestindien, at de ere begyndte som rentebærende, derefter ere de gaaede ned til at blive usikre Fordringer, og efter 20 Aars Forløb har man afkrevet dem som uerholdelige. Endvidere have vi ønsket at vide: Hvilke Summer har man anvendt paa enhver af disse saa Gaarde paa denne Plet, for at holde dem dyrkede under de Mænd, der have ledet dem, og hvilke ere disse Mænd? Dernæst have vi ønsket at vide, hvilke Bureaulaan, som man kaber dem, er der allerede optaget paa den rige Høst, som findes paa disse Gaarde? Der er en Forordning, som siger, at Regjeringen skal holde nye Bog over, hvor meget der kan optages i Pant paa disse Gaarde, hvad Fornødenhederne kræve optaget, og hvad der deraf er optaget. Denne Bog ligger utvilsomt i Vestindien efter Loven og en Affrist af denne Bog kunde altsaa vise denne Side af Sagen, hvor meget den rige Høst er behæftet, hvor store Prioriteter der staar i den rige Høst for Diebliffet. Er det ikke rigtigt, som vi sige, og som det sidste Mindretal, hvad der glæder mig, er enigt i, at